

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **A sekély vizek útja**

1. A sekély vizek útja

Mirella

A patak túlsó partjáról elhaló lódobogás jelzi, hogy Garai kopói bekaphatták a csalt, s a hamis nyomokat követve mérföldekre távolodnak. Mirella megkönnyebbült mosollyal simítja el szoknyája redőit, majd csendes, könnyed léptekkel visszatér Borda mellé. A mészégető roskatag kunyhójában lapuló fiú egyelőre biztonságban van, ám a szekérrel semmiképpen sem maradhatnak sokáig a fák védelmében.

– Ideje mozdulni, mielőtt Garai okosabb hajdúi rájönnek a turpisságra – suttogja Mirella, miközben a fák közt felsejlő, kavicsos gázló felé mutat. – A víz elfedi a szekér nyomát, s ha átérünk, nyomunkat veszítik.

Borda szótlanul bólint. Széles vállával a szekér rúdjának feszül, s döbbenetes erővel, szinte nesztelenül tolja ki a nehéz járművet a lombok takarásából. Mirella egy vastag fenyőággal gondosan elegyengeti a friss keréknyomokat, hogy a puha, kormos föld úgy fessen, mintha csupán az erdei vadak jártak volna erre.

Ahogy elérik a sekély medret, a hűvös habok lágyan csapkodják a kerekeket. Mirella magabiztosan lép a vadvízbe, szoknyáját kissé felhajtva vezeti a fáradt állatokat a túlsó part felé. A csobogó víz frissítő permete elúzi az éjszakai hajsza feszültségét, s a túlparti sűrűség már a megérdemelt egérutat ígéri nekik.